

“L'oració ha de prendre en l'ànima”

La veritable oració, la que absorbeix tot l'individu, no l'afavoreix tant la soledat del desert, com el recolliment interior. (Solc, 460)

6 de juliol

El viarany, que mena a la santedat, és un viarany d'oració; i l'oració ha de calar en l'ànima de mica en mica, com la petita llavor que es convertirà més endavant en un arbre frondós.

Comencem amb oracions vocals, que molts hem repetit de menuts: són frases ardents i senzilles, adreçades a Déu i a la seva Mare, que és Mare nostra. Encara avui, al matí i a la tarda, no un dia, sinó habitualment, renovo aquell oferiment que em van ensenyar els pares: *oh, Verge i Mare de Déu, jo m'ofereixo per fill vostre. I en honra i glòria de la vostra puresa, us ofereixo els meus ulls, les meves orelles, la meva llengua, les meves mans...* ¿No és això, en certa manera, un principi de contemplació, demostració evident d'un abandó confiat? Què es diuen els que s'estimen, quan es troben? Com es comporten? Sacrifiquen tot el que són i tot el que posseeixen per la persona que estimen.

Primer una jaculatòria, i després una altra, i una altra... fins que aquest fervor sembla insuficient, perquè les paraules resulten pobres...: i es fa pas a la intimitat divina, en un esguard

posat en Déu sense descans i sense cansar-se. Aleshores vivim talment com captius, com presoners. Mentre duem a terme amb la major perfecció possible, dins de les nostres equivocacions i limitacions, les tasques pròpies de la nostra condició i del nostre ofici, l'ànima té ànsia d'escapar-se. Se'n va cap a Déu, com el ferro atret per la força de l'imant. Es comença a estimar Jesús, d'una forma més eficaç, amb un dolç sobresalt. (Amics de Déu, nn. 295-296)